

holdet for dem, for hvem Jagtloven betyder noget i økonomisk Henseende, og hvis Eksistens i nogen Grad trykkes af Jagtloven. Mit Parti har ikke noget imod Jagtkortenes Afskaffelse. Vi stemte imod dem sidste Gang, og jeg tvivler paa, at det kan paavises, at de har gjort nogen Gavn, ligesom jeg tvivler paa, at alle de, der har jaget, har haft Kort. Jeg tror, at der ikke vilde være blevet løst flere Kort, selv om man havde sat Mulkterne dobbelt saa højt. Hvorvidt man mulig skulde ændre Forholdet med Hensyn til Jagtkortene noget, derom skal jeg ikke udtale mig. Men i det store og hele maa jeg sige, at vi som Parti er imod Jagtkortene, Socialdemokratiet har aldrig stemt for deres Indførelse, men tværtimod modarbejdet dem saa meget som muligt.

Jagttiden foreslaas forlænget med en Time mere om Morgen og en Time om Aftenen, og det kan jeg dog ikke tænke mig, at man skulde have noget synderligt imod. Angaaende Fredningsbestemmelserne gør der sig saa forskelligartede Interesser gældende, at vel omtrent enhver her i Rigsdagen har sin lille Smule Vildt at skulle have fredet. Det tror jeg imidlertid man maa undersøge i Udvalget. Det var særlig dette Forhold, Professor Boas belyste for os ved det Møde, jeg har talt om, og jeg maa sige, at jeg aldrig har faaet en saadan virkelig kyndig Vejledning og samtidig en saa økonomisk uinteresset Vejledning som den, han gav os. Men det er vel ogsaa et af de Omraader, hvor vi nok kan tale os til Rette.

Et andet Punkt, jeg maa gøre en Bemærkning om, er Bestemmelserne om de indhegnede Haver. Det er jeg personlig selv imod. Det har vistnok staaet i alle Jagtlove og staa ogsaa her. Hvad forstaar man vel ved en indhegnet Have? Der har været Højesteretsdom om den Sag; en Plantageejer eller en Gartner har anlagt en Sag og vundet den. Vi maa vel kunne udelukke dette „indhegnet“ og sige, at naar det drejer sig om en Have, har en Mand kun Lov at jage der, naar den ligger indenfor hans eget Omraade.

Der er ogsaa en anden Ting, som jeg vel ikke vil gøre Indsigelse imod, men dog ikke kan undlade at omtale. Det er Straffebestemmelserne. Da jeg læste dem igennem, tænkte jeg: Her har man rigtignok faaet Straffebestemmelser, der batter noget. Jeg tænkte: hvis man kunde naa noget lignende i Bekæmpelse af Mund- og Klovesyggen eller blot optræde med en Brøkdæl af den Skarphed, som kendetegner disse

Bestemmelser, saa vilde vi sikkert gøre bedre Fremgang i Kampen mod denne Sygdom. Imidlertid, disse Straffebestemmelser er foreslaaet af Ministeriet, og jeg ser heller ingen Ulykke i, at de bliver staaende, men jeg synes som sagt, at de er lidt vel haarde paa enkelte Punkter. Særlig naar man ved, hvad der er min Erfaring, at paa dette Omraade er Dommere og Polititilbøjelige til at slaa grisk og haardt ned i højere Grad end overfor mange andre Forseelser, synes jeg, man maaske nok kunde have lempet Bestemmelserne lidt.

Da Lovforslaget særlig tager Sigte paa Foreningen af Brugsret og Jagtret, Afskaffelse af Kortene og Ophævelse af Forbudet mod at jage nærmere end 50 Meter fra Land, vil jeg gerne paa mit Partis Vegne anbefale Forslaget paa det bedste til hurtig Behandling og, hvis det kommer i Udvalg, til en hurtig og grundig Behandling i dette, saaledes at vi virkelig kan faa en Lov om Jagten, som alle Parter kan være tjent med, saa vi ikke for Fremtiden skal blive ved at trættes om disse faa Spørgsmaal, som dog det store Flertal af Landets Befolkning er interesseret i.

Hedegaard: Jeg kan ikke som den ærede sidste Taler begynde med at takke den højtærede Landbrugsminister for Fremsettelsen af det Lovforslag, som vi her skal drøfte, idet jeg ikke kan finde megen Grund til at tage denne Sag frem til Drøftelse nu igen efter knap 2 Aars Forløb. Jeg mener nemlig, at i Loven af Juni 1922 fik vi i Virkeligheden en god Jagtlov, som ikke alene havde Tendens til, men ogsaa kom til at virke i Retning af at frede om Vildtet, og trods megen Uenighed — og det har der været; det er rigtigt, som den ærede Ordfører for Socialdemokratiet (J. P. Jensen) sagde, at der er mange forskellige Meninger om Jagtlov og Jagtret — har man dog i de senere Aar under de Forhandlinger, der er ført, været nogenlunde enig om, at man maatte have Bestemmelser, der i nogen Grad kunde tjene til Fredning af den Vildtbestand, vi har her i Landet, og som jo er blevet stærkt indskrænket. Og jeg beklager egentlig, at jeg ikke kan sige, at det Lovforslag, der her er forelagt af den højtærede Landbrugsminister, har den samme Tendens. Ganske vist udtalte den højtærede Minister i Slutningen af sin Forelæggelsestale, at det havde været hans Mening — saaledes forstod jeg det —, at Lovforslaget skulde have den Virkning, men jeg tror ikke, det vil faa den; der er flere Bestemmelser i det, som vil virke ganske